

komme hverandre nærmere i aandelig, borgerlig og politisk Udvikling, i Indsigt og Dygtighed i det Hele taget, og dette vil selvfølgelig vise sine glædelige Virkninger i hele Samfundslivet. Der har ogsaa under vor fri Forfatning efterhaanden udviklet sig en sundere og værdigere Betragtning af Embedsværd og Embedsgering. Man har søgt at indskrænke de høiere Embedsmænds Antal og Lønninger fra det, disse selv i tidligere Tider havde fundet det passende at bestemme, til det, som efter Arbeidets Behov og deres Stilling og Forhold til andre Statsborgere kan anses tilstrækkelig. Denne Bestræbelse finder selvfølgelig ikke Bifald hos dem, der anse den forvundne Tilstand som den bedste og beklage, at den ikke kan søres tilbage. Man fordrer, at Staten skal tage Exempel fra private Arbeidsherrer, men herved glemmer man, at den private Arbeidsherre bestemmer over sit Eget, han afspasser sin Betaling efter Bestaffenheden og Omfanget af det Arbeide, han kræver af sine Arbeidere, og han giver ikke en høiere Løn end den, hvorfør han kan faae dette Arbeide godt udført. Anderledes er det med Statens Arbeidere, thi deres Arbeide bestemmes, ledes og kontrolleres ikke af Arbeidsheren (Staten), men af dem, der selv ere Arbeidere, og Omfanget og Bestaffenheden af de høiere Embedsmænds Arbeide bestemmes og kontrolleres kun af dem selv. Man siger dernæst, at der nu er en Mængde Privatstillinger, der give Udsigt til langt gunstigere økonomiske Bilkkaar, og at Staten derfor maa befrygte et Savn af dygtige Kræfter i de høiere Stillinger. Denne Frygt er aabenbart ugrundet, saalænge Staten yder dem, der kunne gjøre Fyldest i disse Stillinger, saadanne Raar som hidtil. Om end enkelte private Tjenester kunne yde de Paagjældende større økonomiske Fordele, saa beholder Statsjernen dog altid en stor Tiltrækningskraft for den større Del af dem, hvis Uddannelse er beregnet paa denne Virksomhed, idet den private Tjeneste fordrer en større Anvendelse af deres Kræfter og er af en mindre sikker Bæring, medens Statens Embeder ere dem sikrede, saalænge de paa nogen Maade kunne udføre dem, og naar dette ikke længer er Tilfældet, da faae de for dem selv og deres efterlevende Gustruer en rundelig Pension, hvorhos deres Værsfølelse smigres ved den Rang og de Ordener der ere uadskillelige fra Indehaverne af slige Embeder. De ledige Pladser ville derfor ikke savne de rette Mænd, om man end gaar noget videre i Indskrænkning af de høiere Embedsmænds Antal.

Paa den anden Side have de lavere Bestillingsmænd, som have dagligt Elid i den daglige Gjerning, været forholdsvis slettere stillet, idet det underordnede Tjenesteforhold, hvori de i Regelen mere end nødvendigt ere holdte, er blevet endmere føleligt ved de yderst knappe Lønninger, der har været dem bestjærede. Men ogsaa i denne Henseende er der i de senere Aar sket nogen Frem-

gang til det Bedre, idet en rigtigere Opfattelse af deres Embedsgeringens Værd og Statens Pligter mod dem mere har gjort sig gjældende.

Disse almindelige Bemærkninger har Fler-tallet fundet Anledning til at fremsætte paa Grund af den i det foreliggende Lovforslag indførte Bestemmelse om Bestalling og Pensionsberettigelse for indtil 25 af Telegrafvæsenets Bestillingsmænd. Thinget havde nemlig, ved Siden af en ringe Nedsættelse i nogle af de opførte Lønninger, vedtaget en almindelig Forbedring i samtlige Lønninger gennem Alderstillæg af 100 Kroner hvert 5te Aar indtil et Beløb af 400 Kroner. At Telegrafvæsenets Funktionærer have været forholdsvis lavt lønede, er sikkert, men deres Stillinger ere dog stadig og med fortere Mellemrum forbedrede, saa at nærværende Fler-tal mener, at man for Diebliffet ikke bør gaa videre. At give flere af disse Funktionærer Pensionsberettigelse maa man uden Hensyn til den for dem foreslaaede Løns Størrelse bestemt fraraade, thi vi kunne ikke anse Pensionsvæsenet i Almindelighed for heldigt eller ønskeligt, og dertil kommer, at den gjældende Pensionslov, der udkom paa en Tid, da Embedsvælden endnu var den raadende, er saa fordelagtig for Pensionisterne, at man synes at have tilfidsat ethvert Hensyn til dem, der skulle udrede Pensionerne.

Udvalgets Mindretal (C. Hansen og N. P. Jensen) kan ikke slutte sig til Fler-tallets almindelige Bemærkninger, men finder ingen tilstrækkelig Anledning til her at fremsætte sine afvigende Anskuelse og skal derfor nytes med at udtale sig om selve Lovforslaget.

Hvis Regjeringen paa det Udkast, der i sin Tid blev forelagt Folkethinget, havde foreslaaet, at der skulde tilstaaes Pensionsberettigelse i det Omfang, som nu er vedtaget af Landstinget, vilde Mindretallet være gaaet ind derpaa, fordi det finder, at Billighed taler for, at der arbeides hen imod, at Embeds- og Bestillingsmænd under Telegrafvæsenet i det Hele taget stilles lige med de tilsvarende Funktionærer i Post- og Toldfoget. Men da Regjeringen ikke har fremsat Forlangendet om Pensionsberettigelse i en saadan Udstrækning, finder Mindretallet ingen Anledning til nu at gaa ind derpaa, dels fordi det ikke kan anse det for rigtigt, at det er Rigsdagen, der tager Initiativet til saadanne principielle Forandringer, der naturligt bør finde deres Afgjørelse ved de Overveielser, som foretages af Regjeringen, inden Sagen forelægges Rigsdagen, og dels fordi Mindretallet ikke vil tilraade et Skridt, som muligvis kan bevirke, at Loven ikke kommer ud.

Sidstnævnte Punkt tillægger Mindretallet særlig Vægt, og det har derfor med Hensyn til det stillede Endringsforslag sluttet sig til Fler-tallet.

Et Mindretal (Sagb) anbefaler at ved-